

(UDKAST pr. 7. oktober 2009)

Kulturministeriet

J.nr. 2004-24058

Forslag

til

Lov om ændring af lov om sikring af kulturværdier i Danmark

(Alders- og værdikriterier, sagsbehandlingstid, strafferamme, forældelsesfrist mv.)

§ 1

I lov nr. 332 af 4. juni 1986 om sikring af kulturværdier i Danmark, som ændret ved lov nr. 473 af 7. juni 2001, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, *stk. 1, nr. 2*, ændres ”100.000 kr.” til: ”150.000 kr.” og ”100 år” til: ”50 år”.
2. I § 2, *stk. 4*, ændres ”ministeren for kulturelle anliggender” til: ”kulturministeren”.
3. § 5, *stk. 2*, affattes således:
”Kulturministeren kan fastsætte regler om kulturværdiudvalgets virksomhed, herunder fastlægge rettigheder og forpligtelser for auktionsholdere i forbindelse med udvalgets overvågning af de udbudte genstande i relation til denne lovs bestemmelser.”
4. I § 5 indsættes som *stk. 3*:
”Kulturministeren kan fastsætte regler om auktionsholderes informationsforpligtelse over for kunder, der køber kulturgenstande på auktion, med hensyn til regler for udførsel af kulturværdier.”
5. I § 6 indsættes som *stk. 4*:
”*Stk. 4.* Kulturværdiudvalget kan forlænge sagsbehandlingsfristen i *stk. 2* i indtil 6 måneder, hvis særlige omstændigheder taler for det.”
6. I § 7, *stk. 1, nr. 1*, ændres ”100 år” til: ”50 år”.

7. I § 7 indsættes som *stk. 2*:

”Kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om udførsel i de tilfælde, der er nævnt i stk. 1.”

8. I § 13 indsættes som *stk. 2 - 4*:

”*Stk. 2.* Straffen kan stige til fængsel i indtil 1 år, såfremt overtrædelsen er begået med forsæt, og der i øvrigt foreligger særligt skærpende omstændigheder.

Stk. 3. Der kan pålægges selskaber mv. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens kapitel 5.

Stk. 4. Forældelsesfristen for strafansvaret er 5 år for overtrædelse af denne lov.”

§ 2

Loven træder i kraft 1. februar 2010.

Stk. 2. For ansøgninger om udførsel af kulturgenstande indkommet før 1. februar 2010 finder lov nr. 332 af 4. juni 1986 om sikring af kulturværdier i Danmark, som ændret ved lov nr. 473 af 7. juni 2001, anvendelse. For ansøgninger om udførsel af kulturgenstande indkommet den 1. februar 2010 eller senere finder reglerne i denne lov anvendelse.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Dette lovforslag har til formål at gennemføre en række ændringer i den eksisterende lov om sikring af kulturværdier i Danmark (kulturværdiloven), som altovervejende i øvrigt har fungeret efter hensigten, siden loven trådte i kraft 1. januar 1987. De foreslåede ændringer skal bl.a. ses på baggrund af de erfaringer, som Kulturværdiudvalget har draget som led i dets almindelige virke og konkrete sagsbehandling i henhold til den eksisterende lovgivning.

Lovforslaget har til hensigt at indføre en lavere aldersgrænse og en højere værdigrænse for de genstande, der er omfattet af loven, at give Kulturværdiudvalget mulighed for i særlige tilfælde at kunne have en længere sagsbehandlingsfrist end 3 måneder samt at fastsætte en højere strafferamme for lovovertrædelser, således at der er mulighed for fængselsstraf. Hertil kommer indførelse af en 5-årig forældelsesfrist for overtrædelser af

loven. Endelig har den generelle udvikling i auktionsbranchen, herunder især udbredelsen af internetauktioner, skabt et behov for udvidet regelfastsættelse for Kulturværdiudvalgets samarbejde med auktionsholdere om overvågning af de udbudte kulturgenstande i henhold til denne lovs bestemmelser.

2. Baggrund og erfaringer

Retsgrundlaget for Kulturværdiudvalget udgøres af *kulturværdiloven*, den tilhørende *bekendtgørelse* nr. 404 af 11. juni 1987 om sikring af kulturværdier i Danmark samt *forretningsorden* af 12. maj 1987. Hertil kommer, at udvalget har udarbejdet en *sagsbehandlingsinstruks* af 9. maj 2001 og endvidere fastlagt sin sagsbehandling i et *notat* af 11. september 2001 om beskrivelse af procedurerne for Kulturværdiudvalget. Udvalget udgiver i øvrigt hvert år en årsberetning, som offentliggøres på udvalgets hjemmeside www.kulturvaerdier.dk. I forhold til den EU-retlige regulering, som Kulturværdiudvalget også fungerer som central myndighed for, gælder lov nr. 1104 af 22. december 1993 (med senere ændringer) om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra et EU-medlemslands område mv.

Kulturministeriet finder, at kulturværdiloven altovervejende fungerer efter sin hensigt. Bortset fra en enkelt lovændring i 2001 vedrørende Kulturværdiudvalgets sammensætning har kulturværdiloven været uændret, siden loven trådte i kraft den 1. januar 1987. Kulturværdiloven blev i sin tid udarbejdet på grundlag af betænkning nr. 1040 fra 1985 med titlen "Kulturværdier", der blev udgivet af det af kulturministeren i 1982 nedsatte udvalg om beskyttelse af kulturværdier i Danmark. Udvalgets nedsættelse skulle dengang ses i sammenhæng med, at de øvrige nordiske lande allerede havde gennemført beskyttelseslovgivning for kulturværdier, bl.a. efter anbefaling fra Nordisk Råd.

Af bemærkningerne til kulturværdiloven fremgår, at lovens formål er at sikre den danske kulturarv med henblik på begrænsning af adgangen til at udføre såkaldt "umistelige" kulturværdier fra Danmark. Ved lovens tilblivelse blev det lagt til grund, at en fortsat ubegrænset udførselsadgang på længere sigt ville føre til uoprettelige tab. Samtidig blev det understreget, at behovet for en begrænsning af udførselsadgangen var af beskeden størrelse, bl.a. i erkendelse af at kunst som udgangspunkt ikke blot er et nationalt anliggende. Det blev således betragtet som en dansk samfundsinteresse, at dansk kunst kommer til udlandet, lige så vel som at udenlandsk kunst kommer til Danmark.

Kulturværdiudvalget har over for Kulturministeriet oplyst, at det siden 1987 har nedlagt 96 udførselsforbud og efterfølgende foretaget erhvervelser i 85 af de pågældende sager (ofte omfattende flere kulturgenstande) i henhold til kulturværdilovens § 11. Dette skal ses på baggrund af, at udvalget har gennemgået mere end en mio. numre i auktions- og andre salgskataloger og behandlet over 1.700 individuelle ansøgninger om udførsel af konkrete kulturgenstande. Statistikken viser, at behovet for en begrænsning af udførselsadgangen som forventet ved lovens fremsættelse er forholdsvis beskeden.

Udvalget har oplyst, at det gennem årene generelt har anlagt en meget restriktiv fortolkning af, hvad der må anses for umistelige kulturværdier, hvilket også er i overensstemmelse med de tanker, der lå bag lovens tilblivelse.

Kulturministeriet finder, at de af udvalget nedlagte udførselsforbud og foretagne erhvervelser af kulturgenstande viser, at lovens formål er blevet tilgodeset, dvs. at den "ubegrænsede udførselsadgang", der var omtalt i lovens forarbejder, er forhindret, og dermed at de "uoprettelige tab" af umistelig kulturarv er undgået.

Lovforslagets fremsættelse skyldes således alene den generelle udvikling på området, som har gjort det nødvendigt at foretage en række mindre, men væsentlige ændringer. Ændringerne vurderes at ville understøtte den bestående beskyttelsesordning og sikre, at den også fremover vil være et effektivt og smidigt værn mod ubegrænset udførsel af kulturværdier.

Kulturministeriet har den 1. september 2009 været vært for et møde med indbudte repræsentanter fra auktionsbranchen og andre interessenter til kulturværdiloven. Mødets formål var at orientere om den forestående lovrevision, idet branchen samtidig fik mulighed for at fremkomme med synspunkter og kommentarer hertil. Mødets drøftelser er indgået i ministeriets lovforberedende arbejde.

3. Hovedpunkter i lovforslaget

3.1. Ændring af alders- og værdikriterierne

3.1.2. Gældende ret

Kulturværdilovens § 2, stk. 1, indeholder bl.a. et krav om, at kulturgenstande skal have en værdi på over 100.000 kr. eller derover og være ældre end *100 år* for at være omfattet af loven.

Ved udarbejdelsen af kulturværdiloven i 1986 blev den nuværende værdigrænse på 100.000 kr. fastsat under hensyn til den begrænsede handel med antikviteter og kunstgenstande, der havde en værdi af 100.000 kr. eller derover, og som også kunne anses for hørende til danske kulturværdier.

Endvidere var der primært fokus på kulturgenstande, der havde opnået en vis alder, og derfor var det naturligt at tage udgangspunkt i 100 år som alderskriterium, bl.a. under henvisning til bygningsfredningslovens tilsvarende generelle aldersgrænse samt den traditionelle afgrænsning ved antikviteter. Imidlertid blev det hidtidige alderskriterium på 100 år i bygningsfredningsloven ved lovrevisionen i 1997 ændret til 50 år.

Opmærksomheden henledes i øvrigt på, at der i kulturværdilovens § 2, stk. 4, er mulighed for, at kulturgenstande, som ikke opfylder den gældende alders- eller værdigrænse, alligevel kan blive omfattet af loven. Når særlige omstændigheder taler for, kan kulturministeren således, når udvalget stiller forslag herom, beslutte, at loven skal anvendes, uanset at lovens betingelser ikke er opfyldt.

3.1.3. Overvejelser

Kulturværdiudvalget har ikke foreslået en ændring af kulturværdilovens generelle værdigrænse på 100.000 kr. Selvom prisudviklingen har medført, at antallet af handlede kulturgenstande, der er beskyttelseværdige som følge af dette værdikriterium, siden er steget væsentligt, er det udvalgets vurdering, at 100.000 kr. bør fastholdes som værdikriterium. Udvalget har bl.a. henvist til, at loven omfatter kulturgenstande, som tilhører den uomstuelige kulturarv, men som ikke er steget som følge af den almindelige prisudvikling.

Kulturministeriet tillægger det imidlertid afgørende vægt, at den almindelige prisudvikling har medført, at den nuværende beløbsgrænse ikke længere må anses for tidssvarende i forhold til de forudsætninger, der forelå i 1986 som grundlag for fastlæggelse af 100.000 som værdigrænse. I forhold til forbrugerprisindekset svarer 100.000 kr. i 1986 til 169.896 kr. i 2010, hvor lovforslaget skal træde i kraft. Hvis beløbsgrænsen hæves, vil det betyde en indskrænkning af lovens anvendelsesområde, fordi der vil være flere kulturgenstande, der ikke længere opfylder værdikriteriet. I kombination med en ændring af alderskriteriet (se nedenfor), der indebærer en udvidelse i lovens anvendelsesområde, vil forhøjelsen af beløbsgrænsen samlet set afbalancere lovens nye anvendelsesområde i forhold til hvilke kulturgenstande, der er omfattet.

Hvis beløbsgrænsen således hæves til f.eks. 150.000 kr., finder Kulturministeriet, at der vil være tale om et mere tidssvarende værdikriterium, som vil bidrage til en hensigtsmæssig afgrænsning af de beskyttelsesværdige kulturgenstande. I de tilfælde, hvor Kulturværdiudvalget måtte ønske at lade loven finde anvendelse for kulturgenstande, der ikke opfylder den højere beløbsgrænse, er der fortsat mulighed for at forelægge spørgsmålet for kulturministeren i henhold til lovens § 2, stk. 4.

Praktiske hensyn taler for, at også den nye værdigrænse bliver et rundt tal, der er let for branchen at huske og let for Kulturværdiudvalget at administrere. I den forbindelse bør det nævnte forbrugerprisindeks bruges som rettesnor, men ikke som afgørende indikator i forhold til fastlæggelsen af den konkrete værdigrænse.

Kulturværdiudvalget har foreslået, at kulturværdilovens anvendelsesområde udvides, ved at alderskriteriet ændres.

Siden 1987 har der været et betydeligt antal sager, der er blevet omfattet af loven i henhold til denne undtagelsesbestemmelse, og som netop har vedrørt kulturgenstande, der har været yngre end 100 år, hvilket således understøtter behovet for en nedsættelse af alderskriteriet fra 100 år til 50 år. Hvis aldersgrænsen nedsættes, vil undtagelsesbestemmelsen i højere grad være forbeholdt de helt særlige tilfælde, hvor hensynet til sikring af landets kulturarv må sættes over hensynet til den individuelle ejer, uanset at lovens almindelige alders- og værdikriterier ikke er opfyldt, således som det blev forudsat ved lovens vedtagelse i 1986.

Den foreslåede ændring af alderskriteriet skal også ses i lyset af, at kulturværdier, der er under 100 år gamle, inden for det seneste årti har fået en renæssance, som dels har givet sig udslag i ganske høje markedspriser, dels i højere grad end tidligere anses for at tilhøre den umistelige kulturarv, som er beskyttelsesværdig i forhold til lovens formål.

Der kan henvises til eksempelvis dansk sølvtøj, malerier og arkitekttegnede møbler fra det 20. århundredes første halvdel i den verdenskendte danske designtradition. For så vidt angår møbler, gælder dette især de ældste producerede typer eller de såkaldte snedkermøbler, hvoraf der undertiden kun eksisterer et enkelt eksemplar. Også udlandet viser stor interesse for dansk design fra det 20. århundrede, hvilket har medført, at mange enkeltgenstande lovligt er blevet udført i løbet af de senere år.

En i medierne meget omtalt straffesag om bedrageri, som i 2006 omfattede udførsel og efterfølgende salg på auktion i USA af et meget værdifuldt maleri af udenlandsk oprindelse, opfyldte ikke kulturværdilovens nuværende alderskriterium. (Sagen er omtalt i Kulturværdiudvalgets årsberetning for 2006, idet maleriet havde været i dansk eje siden 1916 og havde haft en væsentlig betydning for dansk kunst i det 20. århundrede). Ved en i loven fastsat lavere aldersgrænse på 50 år havde konsekvensen været, at straffesagen også havde omfattet en overtrædelse af kulturværdiloven.

Hertil kommer, at en ændring af kulturværdilovens alderskriterium vil medføre, at den danske beskyttelseslov på dette punkt bringes i overensstemmelse med EU-reglerne, der er blevet fastsat, efter at kulturværdiloven trådte i kraft. I løbet af 1990'erne blev der således vedtaget en række direktiver og forordninger med det formål at sikre kulturværdier inden for EU. Reglerne er gennemført i Danmark ved lov nr. 1104 af 22. december 1993 (med senere ændringer) om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra et EU-medlemslands område mv. Loven foreskriver en tilbageleveringsprocedure for ulovligt udførte kulturgenstande, der er omfattet af loven i henhold til nærmere fastsatte beløbs- og alderskriterier, idet 50-års-grænsen er den laveste og den, der generelt gælder for genstande, der ikke specifikt er nævnt i loven. Beskyttelsesordningen gælder med hensyn til udførsel af kulturgenstande fra EU-lande til tredje-lande.

Den foreslåede ændring af alderskriteriet vil betyde, at flere kulturgenstande pr. definition vil blive omfattet af loven, men ikke nødvendigvis, at udvalget vil nedlægge flere udførselsforbud og foretage flere erhvervelser. Det skyldes, dels at lovens undtagelsesbestemmelse, § 2, stk. 4, som nævnt i vidt omfang har været bragt i anvendelse i tilfælde, hvor alderskriteriet ikke har været opfyldt, dels at værdikriteriet fortsat skal være opfyldt, før loven gælder.

3.1.4. Forslag

Efter en samlet vurdering finder Kulturministeriet grundlag for at hæve den eksisterende værdigrænse til 150.000 kr. under henvisning til den almindelige prisudvikling. Endvidere finder Kulturministeriet, at lovens nuværende alderskriterium bør ændres til 50 år, således at flere genstande fra det 20. århundrede omfattes af loven.

3.2. Fastsættelse af regler om udvalgets virke i forhold til auktionsholdere.

3.2.1. Gældende ret

Efter § 5, stk. 2, kan ministeren for kulturelle anliggender fastsætte regler om kulturværdiudvalgets virksomhed. Det er sket ved bekendtgørelse nr. 404 af 11. juni 1987 om sikring af kulturværdier i Danmark. I henhold til bekendtgørelsens § 9 har Kulturværdiudvalget indgået aftaler med visse auktionshuse om fremsendelse af de trykte kataloger forud for auktionernes afholdelse. Herved kan udvalget foretage en systematisk gennemgang af de genstande, der udbydes på auktion, i relation til kulturværdilovens bestemmelser og i givet fald tage udførselsforbehold og evt. nedlægge udførselsforbud for udvalgte genstande.

Proceduren består i, at auktionshuset straks efter hammerslag underretter den byder, som har købt genstanden, om, at udvalget har meddelt, at en forelæggelse for udvalget er påkrævet, hvis genstanden ønskes udført af landet. Hvis den pågældende køber derefter ønsker at udføre genstanden af Danmark, ansøger auktionshuset på vegne af køberen om tilladelse til udførelse. Hvis udvalget finder, at genstanden ikke må udføres, nedlægges udførselsforbud, og der fremsættes et tilbud om overtagelse af genstanden til hammerslagspris med tillæg af købsomkostningerne, jf. bekendtgørelsens § 10.

I forhold til internetauktioner har Kulturværdiudvalget i dag ikke en tilsvarende systematisk kontrol med de udbudte genstande, og auktionshusene har ikke pligt til at orientere køberen om, at vedkommende skal være opmærksom på at søge om udførselstilladelse for en kulturgenstand, hvis den er omfattet af loven og ønskes udført.

3.2.2. Overvejelser

Som følge af den generelle udvikling i auktionsbranchen, herunder udbredelsen af internetbaserede online auktioner, inden for det seneste årti, er det Kulturværdiudvalgets opfattelse, at der er behov for en udvidet regelfastsættelse med hensyn til overvågning af de udbudte genstande i relation til kulturværdilovens bestemmelser. Endvidere finder udvalget grundlag for regelfastsættelse, som bidrager til øget opmærksomhed og kendskab til de danske og EU-retlige regler for udførsel af kulturgenstande.

I 2007 har UNESCO i samarbejde med Interpol og den internationale museumsorganisation ICOM udsendt et hyrdebrev til medlemslandene med en række gode råd om handel med kulturgenstande, der sælges på internettet. Baggrunden er den stigende handel på internettet, hvor der købes og sælges kulturgenstande også på tværs af landegrænserne. Kulturværdiudvalget har understreget over for ministeriet, at anbefalingerne generelt stemmer overens med udvalgets vurderinger af forholdene.

UNESCO anbefaler bl.a. medlemslandene at etablere en central enhed, der overvåger salg af kulturgenstande på internettet. Kulturværdiudvalget deler synspunktet om, at der bør være en nøjere kontrol med de kulturgenstande, der udbydes på internetauktioner. Imidlertid vurderer Kulturværdiudvalget, at en systematisk myndighedskontrol, der svarer til den, som udvalget udøver, for så vidt angår de traditionelle auktioner, vil være vanskelig at gennemføre.

Det skyldes primært ressourcemæssige årsager, fordi det i praksis er særdeles vanskeligt at holde øje med det ret betydelige antal genstande af enhver art, der til stadighed udbydes til salg på internetauktionerne. I modsætning til de traditionelle auktioner, hvor overvågningen sker via udvalgets regelmæssige kataloggennemgang, har de internetbaserede auktioner en anden uforudsigelighed og uregelmæssighed. Det gør det vanskeligt for Kulturværdiudvalget konstant at have et klart og sikkert billede af, om der er genstande, der kunne omfattes af kulturværdiloven. På den anden side bør det have i erindring, at størstedelen af de genstande, der i dag udbydes på internetauktion, ikke falder ind under kulturværdiloven på grund af deres alder og værdi.

Imidlertid må omfanget af internetauktioner anses for stigende, eksempelvis findes der i dag auktionshuse, der udelukkende formidler køb og salg på internettet, og denne tendens vurderes delvist at ske på bekostning af den traditionelle auktionsform.

Auktionslederforeningen var på det nævnte møde den 1. september 2009 positivt indstillet over for tiltag, der kan bidrage til overholdelsen af kulturværdilovens udførselsbestemmelser mv. Det nærmere omfang og karakteren heraf vil kunne fastlægges i bekendtgørelse efter drøftelse med de berørte parter i branchen.

3.2.3. Forslag

Kulturministeriet finder, at der er behov for en mere effektiv overvågning af de genstande, der i dag udbydes på især internetauktion. Med henblik herpå finder Kulturministeriet det hensigtsmæssigt at udvide den allerede eksisterende hjemmel i loven til fastsættelse af regler om udvalgets virksomhed.

I lyset af den nævnte udvikling i auktionsbranchen foreslås det således, at kulturministeren bemyndiges til at fastsætte regler om Kulturværdiudvalgets virksomhed, herunder fastlægge rettigheder og forpligtelser for auktionsholdere i forbindelse med udvalgets overvågning af de udbudte genstande i relation til kulturværdilovens bestemmelser. Det gælder både genstande, der udbydes på de traditionelle auktioner og på internetauktionerne, der på den måde sidestilles. Der kan i bekendtgørelsen blive tale om at pålægge auktionsholderne en forpligtelse til af egen drift at gøre Kulturværdiudvalget opmærksom på de udbudte kulturgenstande, der omfattes af lovens almindelige bestemmelser i § 2, stk. 1 og 2.

Endvidere tilvejebringes hjemmel til, at Kulturværdiudvalget kan pålægge auktionsholdere en særlig informationsforpligtelse over for deres kunder ved køb af genstande, der omfattes af kulturværdiloven, med hensyn til regler for udførsel.

Regelfastsættelsen vil ske som led i en almindelig revision af den nuværende bekendtgørelse, idet arbejdet hermed forventes indledt efter lovforslagets vedtagelse. Reglerne skal supplere allerede igangværende og fremtidige informationsinitiativer, som iværksættes fra myndighedsside med henblik på bekæmpelse af den ulovlige handel med kulturgenstande, herunder ulovlig eksport af kulturgenstande.

Kulturministeriet finder, at der med de foreslåede bemyndigelsesbestemmelser er mulighed for at tilgodese anbefalingerne fra UNESCO om handel med kulturgenstande på internettet.

3.3. Sagsbehandlingsfristen

3.3.1. Gældende ret

Det følger af kulturværdilovens § 6, stk. 2, at såfremt afgørelse om udførselstilladelse ikke er meddelt senest 3 måneder efter modtagelsen af en ansøgning, betragtes udførselstilladelsen som givet. Udvalgets behandling af en ansøgning om udførselstilladelse gennemføres normalt inden for en 1 måned, jf. bekendtgørelsens § 7, stk. 1.

I sager om erhvervelse af kulturgenstande som følge af udførselsforbud, jf. § 11, skal udvalget sørge for at tilvejebringe midler med henblik på at kunne fremsætte et tilbud om at erhverve genstanden. Da kulturværdiloven blev vedtaget i 1986, blev der oprettet en årlig bevilling på finansloven til køb af kulturværdier, som også kunne suppleres med private fondsmidler. Fra 2002 bortfaldt imidlertid denne bevilling. Udgifter til erhvervelse kan nu afholdes af den statslige institution, under hvis område kulturgenstanden hører, men erhvervelse kan fortsat også ske via fondsmidler.

3.3.2. Overvejelser og forslag

I løbet af årene er det i visse tilfælde blevet vanskeligere for Kulturværdiudvalget at overholde 3-måneders fristen. Udvalgets opsøgende arbejde med at tilvejebringe fondsmidler til erhvervelse af kulturværdier kan være tidskrævende og kan undertiden kræve længere tid end de nuværende 3 måneder.

I sager om ansøgning om udførselstilladelse, hvor udvalget har behov for at indhente en udtalelse om genstandens kulturhistoriske værdi fra særligt sagkyndige, jf. bekendtgørelsens § 5, stk. 2, kan dette også forlænge sagsbehandlingen. Dertil kommer, at der efter omstændighederne skal foretages partshøring over de indhentede oplysninger i henhold til forvaltningsloven.

Af forarbejderne til kulturværdiloven, der trådte i kraft den 1. januar 1987 samtidig med forvaltningslovens regler om partshøring, fremgår det ikke umiddelbart, om der ved fastsættelsen af sagsbehandlingsfristen på 3 måneder var taget højde for gennemførelse af de nye partshøringsregler – der dog i et vist omfang allerede fulgte af god forvaltningsskik.

Under henvisning til ovenstående har Kulturværdiudvalget foreslået, at udvalget i særlige situationer har mulighed for en længere sagsbehandlingstid, således at fristen kan forlænges til 6 måneder, idet udvalget dog fortsat som hidtil vil tilstræbe at behandle hovedparten af ansøgninger om udførselstilladelser inden for 1 måned efter modtagelsen, jf. bekendtgørelsens § 7, stk. 1.

Kulturministeriet støtter på den nævnte baggrund Kulturværdiudvalgets forslag.

3.4. Bemyndigelse til fastsættelse af regler om udførsel af genstande, der er nævnt i § 7.

3.4.1. Gældende ret

I kulturværdilovens § 7 er nævnt to tilfælde, hvor udførselstilladelse til kulturgenstande, der er omfattet af § 2, stk. 1 og 2, skal gives. Det gælder, såfremt ejeren godtgør, at genstanden er skabt uden for Danmark og indført hertil inden for de sidste 100 år (hvilket i dette lovforslag foreslås ændret til 50 år), og når ejerne godtgør, at genstanden ønskes udført som en del af ejerens indbo i forbindelse med hans varige bosættelse uden for Danmark.

3.4.2. Overvejelser og forslag

Kulturværdiudvalget har henledt opmærksomheden på, at der i disse tilfælde er behov for at kunne lette sagsbehandlingen. Ejeren har således altid krav på at modtage en udførselstilladelse, men det skal i hvert tilfælde ske på baggrund af en konkret ansøgning. For handlende i dele af branchen kan denne procedure være unødigt omstændelig, især når det drejer sig om et større antal ansøgninger om udførsel. Baggrunden for bestemmelsen må anses for begrundet i, dels at Kulturværdiudvalget gerne vil orienteres i de pågældende tilfælde, dels at ejeren i det enkelte tilfælde kan fremvise en udførselstilladelse over for toldmyndigheder mv.

Kulturministeriet finder, at der er behov for, at ministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler på dette område, således at der i den forestående revision af bekendtgørelsen findes en procedure, der kan lette sagsbehandlingen i de situationer, hvor Kulturudvalget pr. automatik skal give tilladelse til udførsel.

3.5. Forhøjelse af strafferammen

3.5.1. Gældende ret

Overtrædelser af den nuværende kulturværdilov straffes med bøde.

3.5.2. Overvejelser og forslag

I lyset af at ulovlige udførsler af kulturgenstande betragtes med stigende alvor i Danmark og på internationalt plan, har Kulturværdiudvalget foreslået, at strafferammen hæves til fængsel i indtil 1 år.

En anden væsentlig grund til at forhøje strafferammen er, at en overtrædelse af loven kan give den pågældende person en meget betydelig økonomisk gevinst, blandt andet som følge af stigende markedspriser på de særligt fremragende kulturgenstande, der typisk også er omfattet af loven. Den højere strafferamme foreslås derfor at gælde, såfremt overtrædelsen er begået med forsæt, og der i øvrigt foreligger særligt skærpende omstændigheder. Kravet om særligt skærpende omstændigheder kan således være opfyldt, hvis der er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre. Bestemmelsen kan også anvendes, hvis der er tale om en person, der er professionelt handlende. Der bør således kunne stilles højere krav til personer, der virker inden for branchen end til personer udenfor.

I museumslovens § 40 a, stk. 2, er straffen for overtrædelse af den lov, hvis tilsvarende betingelser er opfyldt, også fængsel i indtil 1 år. Kulturministeriet finder, at det vil være hensigtsmæssigt at have den samme strafferamme i disse to love, der har nær emnemæssig sammenhæng, og hvor lovovertrædelserne kan anses for at være af sammenlignelig karakter.

3.6. Forlængelse af forældelsesfristen

3.6.1. Gældende ret

Som nævnt straffes overtrædelse af lovens udførelsesbestemmelser med bøde i henhold til § 13 i den nuværende kulturværdilov. Efter straffelovens § 93, stk. 1, nr. 1, gælder en forældelsesfrist på 2 år, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel i 1 år.

3.6.2. Overvejelser

Kulturværtdiudvalget har oplyst, at det finder behov for, at netop overtrædelser af kulturværdiloven er omfattet af en længere forældelsesfrist end den generelle frist på 2 år i straffeloven.

Kulturværtdiudvalget har henvist til, at udvalget har kendskab til et par sager, heraf er den seneste fra 2007, hvor politiet har måttet opgive tiltale mod en person, der havde overtrådt kulturværdilovens udførelsesbestemmelser, alene som følge af forældelse af strafansvaret. I begge sager havde en længere forældelsesfrist formentlig kunnet ændre sagernes udfald.

Den foreslåede forlængelse af forældelsesfristen skal også ses i sammenhæng med forhøjelsen af strafferammen, jf. pkt. 3.5. Begge ændringer skal således bidrage til at fastholde og udbygge den danske bekyttelsesordnings gennemslagskraft, herunder virke præventivt i forhold til evt. fremtidige overtrædelser af lovens udførelsesbestemmelser.

Overtrædelser af kulturværdiloven opdages sjældent på gerningstidspunktet eller umiddelbart derefter. En overtrædelse af loven opdages typisk først, når den pågældende kulturgenstand udbydes til salg eller på anden vis udstilles offentligt. Ellers kan de fleste kulturgenstande, der er udført i strid med kulturværdiloven, let holdes skjult for offentligheden og fra myndighedernes kendskab i årevis. I den henseende findes det ikke rimeligt, at en person kan undgå strafforfølgning blot ved i 2 år at sørge for at gemme en ulovligt udført kulturgenstand.

3.6.3. Forslag

Kulturministeriet foreslår, at der gennemføres en 5-årig forældelsesfrist i kulturværdiloven, hvorved den generelle forældelsesfrist i straffelovens § 93, stk. 1, nr. 1, fraviges. Der henvises i den forbindelse til, at museumsloven, der bl.a. regulerer ændringer i fortidsminders tilstand, i § 40 a, stk. 6, har en tilsvarende højere forældelsesfrist for overtrædelser af visse dele af loven. Ved også at indsætte en 5-årig forældelsesfrist i kulturværdiloven skabes således også på dette punkt en hensigtsmæssig parallelitet mellem de to beslægtede love.

4. Økonomiske konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget har ikke økonomiske konsekvenser for det offentlige.

5. Administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget indebærer, at lovens anvendelsesområde indskrænkes i et vist omfang, idet aldersgrænsen for de genstande, der er omfattet af loven, hæves. På den anden side udvides lovens anvendelsesområde også i en vis udstrækning, idet loven fremover også pr. definition vil omfatte kulturgenstande, der er 50 år og derover. Samlet set ventes ændringerne ikke umiddelbart at give anledning til særlige administrative konsekvenser for Kulturværdiudvalget, da der ikke forventes at blive fremsat hverken væsentligt flere eller færre udførselsforbehold eller nedlagt flere eller færre udførselsforbud. Som følge af lovforslagets bemyndigelsesbestemmelser vil det eksisterende samarbejde med de enkelte auktionsholdere kunne blive udbygget.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Lovforslaget indebærer, at de handlende i branchen, i særdeleshed auktionsholderne, undergives en række mindre omfattende ændringer i de bestående administrative rutiner i relation til Kulturværdiudvalgets virksomhed, bl.a. som følge af at lovens anvendelsesområde ændres. Hertil kommer, at det eksisterende samarbejde mellem Kulturværdiudvalget og auktionsholderne om kataloggennemgang forventes udvidet som følge af lovforslagets bemyndigelsesbestemmelser. Det vil forudsætte en fornyet inddragelse af branchen, som således vil få indflydelse på, hvordan de nærmere regler i bekendtgørelsen fastlægges. Der ventes ikke nævneværdige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

7. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har den administrative konsekvens for borgere (privatpersoner), at der fremover skal søges om udførselstilladelse for kulturgenstande på 50 år og derover, som har en værdi på mere end 150.000 kr.

8. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke miljømæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indebærer, at det fra EU-reglerne gældende alderskriterium på 50 år også gennemføres i dansk ret. EU-reglerne er gennemført ved lov nr. 1104 af 22. december 1993 (med senere ændringer) om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra et EU-medlemslands område mv. I loven er således fastsat nærmere beløbs- og alderskriterier, idet 50-års-grænsen er den laveste aldersgrænse og den, der generelt gælder for genstande, der ikke specifikt er nævnt.

10. Høring

Et udkast til lovforslag har været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Auktionslederforeningen, Dansk Kunst og Antikvitetshandler Union, Gallerisammenlutningen, Den Danske Antikvarboghandlerforening, Organisationen Danske Museer, Kulturværdisudvalget, Kulturarvsstyrelsen, Bruun Rasmussens Auktioner, Lauritz.com, Høiland Auktioner, Sotheby's Auktioner (København).

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for det offentlige	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for det offentlige	Ingen	Ingen
Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indebærer, at det fra EU-reglerne gældende alderskriterium på 50 år også gennemføres i dansk ret. EU-reglerne er gennemført ved lov nr. 1104 af 22. december 1993 (med senere ændringer) om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra et EU-medlemslands område mv. I loven er således fastsat nærmere beløbs- og alderskriterier, idet 50-års-grænsen er den laveste aldersgrænse og den, der generelt gælder for genstande, der ikke specifikt er nævnt.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (§ 2, stk. 1, nr. 2).

Det foreslås, at der fremover gælder en beløbsgrænse på 150.000 kr. samt et generelt alderskriterium for kulturgenstande, der er omfattet af loven, på 50 år. Ændringerne skal ses under henvisning til, at det af flere årsager ikke længere findes fyldestgørende

at have de hidtil gældende værdi- og alderskriterier for kulturgenstande, der omfattes af loven.

Ændringen af værdikriteriet indebærer, at kulturgenstande fremover skal have en værdi på 150.000 kr. eller derover for at være omfattet af loven. Ændringen skal ses under henvisning til den almindelige prisudvikling. I forhold til de nuværende forhold vil det betyde, at lovens anvendelsesområde indskrænkes, idet der dog i særlige tilfælde fortsat er mulighed for at anvende lovens § 2, stk. 4, hvis de almindelige alders- og værdikriterier i en konkret sag ikke er opfyldt.

Ændringen af alderskriteriet skal ses i lyset af, at kulturværdier, der er under 100 år gamle, inden for det seneste årti har opnået høje markedspriser og i højere grad end tidligere anses for at tilhøre den umistelige kulturarv, som er beskyttelsesværdig i forhold til lovens formål. I forhold til kulturværdiloven fra 1986, hvor der blev taget udgangspunkt i den traditionelle 100-års-afgrænsning ved antikviteter, bør det fremover være således, at også danske kulturværdier fra det 20. århundredes første halvdel automatisk omfattes af loven. Der tænkes på f.eks. sølvtøj, malerier og visse tidlige arkitekttegnede møbler, som også udlandet viser stor interesse for. For så vidt angår møbler, gælder dette især de ældste producerede typer eller de såkaldte snedkermøbler, hvoraf der undertiden kun eksisterer et enkelt eksemplar.

Hertil kommer, at en nedsættelse af kulturværdilovens alderskriterium vil medføre, at den danske beskyttelseslov på dette punkt bringes i overensstemmelse med EU-reglerne, der er gennemført ved lov nr. 1104 af 22. december 1993 (med senere ændringer) om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra et EU-medlemslands område mv. I loven er således fastsat beløbs- og alderskriterier, idet 50-års-grænsen er den laveste og den, der generelt gælder for genstande, der ikke specifikt er nævnt.

Den foreslåede ændring af alderskriteriet vil betyde, at flere kulturgenstande pr. definition vil blive omfattet af loven, men ikke nødvendigvis, at udvalget vil nedlægge flere udførselsforbud og foretage flere erhvervelser. Det skyldes, dels at lovens undtagelsesbestemmelse, § 2, stk. 4, har været bragt i anvendelse i tilfælde, hvor alderskriteriet ikke har været opfyldt, dels at værdikriteriet fortsat skal være opfyldt, før loven gælder.

Til nr. 2 (§ 2, stk. 4).

Den foreslåede ændring har ingen indholdsmæssig betydning, men er alene udtryk for en ajourføring af sprogbrugen, idet "kulturministeren" i dag er den rette titel at anvende.

Til nr. 3 (§ 5, stk. 2)

Denne nyaffattelse af den eksisterende bemyndigelsesbestemmelse skal ses under henvisning til den generelle udvikling i auktionsbranchen, herunder udbredelsen af internetbaserede auktioner, inden for det seneste årti. Med bestemmelsen er der hjemmel til regelfastsættelse om rammerne for Kulturværdiudvalgets virke i forhold til auktionsholdere, herunder fastlæggelse af rettigheder og forpligtelser for auktionshol-

derne om udvalgets overvågning af de udbudte genstande i relation til kulturværdilovens bestemmelser.

Allerede i dag er der i loven hjemmel til, at kulturministeren kan udstede regler om udvalgets virksomhed, hvilket som nævnt er sket ved bekendtgørelse nr. 404 af 11. juni 1987 om sikring af kulturværdier i Danmark. Som følge heraf har Kulturværtdiudvalget bl.a. indgået aftaler med visse auktionshuse om systematisk gennemgang af de genstande, der udbydes på auktion, i relation til kulturværdilovens bestemmelser. En sådan myndighedskontrol praktiseres ikke i dag i forhold til internetauktionerne.

Der kan blive tale om at pålægge auktionsholderne en forpligtelse til af egen drift at gøre Kulturværtdiudvalget opmærksom på de udbudte kulturgenstande, der omfattes af lovens almindelige bestemmelser i lovens § 2, stk. 1 og 2. Den nærmere tilrettelæggelse af det samarbejde, som en sådan ordning forudsætter, vil blive udmøntet i aftaler med auktionsholderne. Det er ikke hensigten i den forbindelse at pålægge auktionsholderne store økonomiske udgifter eller i øvrigt give anledning til ressourcemæssige problemer, idet de dertil knyttede administrative opgaver i vidt omfang ventes at kunne løses elektronisk og automatisk.

Til nr. 4 (§ 5, stk. 3)

Det er Kulturministeriets opfattelse, at der er behov for øget opmærksomhed og kendskab til de danske og EU-retlige regler for udførsel af kulturgenstande, hvilket foreslås at blive nærmere reguleret ved den forestående revision af den til loven tilhørende bekendtgørelse.

Det forventes, at der vil blive tale om at pålægge auktionsholderne en særlig informationsforpligtelse over for deres kunder ved køb af genstande, der omfattes af kulturværdiloven, med hensyn til udførselsreglerne.

Til nr. 5 (§ 6, stk. 4).

Det foreslås, at Kulturværtdiudvalget i særlige tilfælde kan forlænge den almindelige sagsbehandlingsfrist, der er på 3 måneder, til maksimalt 6 måneder for meddelelse af udførselstilladelse, jf. § 6, stk. 2. Det skyldes, at det i løbet af årene er blevet vanskeligere for Kulturværtdiudvalget i helt bestemte tilfælde at overholde fristen på 3 måneder.

I sager om ansøgning om udførselstilladelse, hvor udvalget har behov for at indhente en udtalelse om genstandens kulturhistoriske værdi fra særligt sagkyndige, kan dette forlænge sagsbehandlingen. Dertil kommer, at der efter omstændighederne skal foretages partshøring over de indhentede oplysninger i henhold til forvaltningsloven.

Endvidere forholder det sig således, at udvalgets opsøgende arbejde med at tilvejebringe fondsmidler til erhvervelse af kulturværdier kan være tidskrævende og undertiden tage længere tid end de nuværende 3 måneder. Det understreges, at udvalget dog fortsat som hidtil skal behandle hovedparten af ansøgninger om udførselstilladelser inden for 1 måned efter modtagelsen, jf. bekendtgørelsens § 7, stk. 1.

Til nr. 6 (§ 7, stk. 1, nr. 1).

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at alderskriteriet i lovens § 2, stk. 1, nr. 2, fremover er 50 år. Dermed er begge bestemmelser ændret fra 100 år til 50 år.

Til nr. 7 (§ 7, stk. 2).

Det foreslås, at kulturministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om udførsel i de tilfælde, der er nævnt i lovens § 7, stk. 1. Det drejer sig om de tilfælde, hvor ejeren godtgør, at genstanden er skabt uden for Danmark og indført hertil inden for de sidste 100 år (hvilket i dette lovforslag foreslås ændret til 50 år), eller når ejeren godtgør, at genstanden ønskes udført som en del af ejerens indbo i forbindelse med hans varige bosættelse uden for Danmark.

Den foreslåede ændring skyldes et behov for at kunne lette sagsbehandlingen i disse to helt særlige tilfælde, hvor ejeren altid har krav på at modtage en udførselstilladelse efter at have fremsendt en ansøgning. Undertiden kan denne procedure opleves som unødigt omstændelig, især hvis den handlende ofte må sende et større antal ansøgninger om udførsel.

Baggrunden for den eksisterende bestemmelse i § 7, stk. 1, må anses for begrundet i, dels at Kulturværdiudvalget gerne vil orienteres i de pågældende tilfælde, dels at ejeren i det enkelte tilfælde kan fremvise en udførselstilladelse over for toldmyndigheder mv.

Til nr. 8 (§ 13, stk. 2 - 4).

Det foreslås i stk. 2, at strafferammen i loven forhøjes til fængsel i indtil 1 år, såfremt overtrædelsen er begået med forsæt, og der i øvrigt foreligger særligt skærpende omstændigheder.

Ændringen skal ses i lyset af, at ulovlige udførsler af kulturværdier betragtes med stigende alvor i Danmark og på internationalt plan. Endvidere kan en overtrædelse af loven give den pågældende person en meget betydelig økonomisk gevinst, blandt andet som følge af stigende markedspriser på de særligt fremragende kulturgenstande, der typisk også er omfattet af loven. Det må således ikke kunne "betale sig" at overtræde kulturværdiloven, hvorfor den hidtidige bødestraf i visse grove tilfælde ikke længere findes tilstrækkelig. Kravet om særligt skærpende omstændigheder kan være opfyldt, hvis der er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, men det er ikke afgørende, om overtrædelsen kan anses for økonomisk motiveret. Som en særligt skærpende omstændighed kan også nævnes den situation, hvor det er professionelt handlende, der har overtrådt loven. Der bør således kunne stilles højere krav til personer, der virker inden for branchen end til personer udenfor.

Af stk. 3 følger, at der kan pålægges selskaber mv. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens kapitel 5. Der kan således tænkes at opstå tilfælde, hvor det ikke er en fysisk person, som har overtrådt loven. Disse situationer skal også kunne omfattes af loven med den følge, at der pålægges straf.

Med stk. 4. foreslås det, at der fastsættes en 5-årig forældelsesfrist for strafansvaret for overtrædelser af kulturværdiloven, hvorved den generelle forældelsesfrist på 2 år i straffelovens § 93, stk. 1, nr. 1, fraviges.

Overtrædelser af kulturværdiloven opdages sjældent på gerningstidspunktet eller umiddelbart derefter. En overtrædelse af loven opdages typisk først, når den pågældende kulturgenstand udbydes til salg eller på anden vis udstilles offentligt. Ellers kan kulturgenstande, der er udført i strid med kulturværdiloven, let holdes skjult for offentligheden og fra myndighedernes kendskab i årevis.

Til § 2

Til nr. 1 (stk. 1).

Det foreslås, at ændringsloven træder i kraft 1. februar 2010.

Til nr. 2 (stk. 2).

Af bestemmelsen følger de overgangsregler, som foreslås gennemført som følge af lovens vedtagelse. Der skelnes alene mellem to typer sager, idet skæringsdatoen er fastlagt til lovens ikrafttrædelsestidspunkt den 1. februar 2010, således at ansøgninger indkommet før denne dato behandles efter den hidtil gældende lov, og ansøgninger indkommet den 1. februar 2010 eller senere behandles efter reglerne i den nye lov.

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I lov nr. 332 af 4. juni 1986 om sikring af kulturværdier i Danmark, som ændret ved lov nr. 473 af 7. juni 2001, foretages følgende ændringer:

§ 2. Loven omfatter følgende kulturværdier, der ikke er i offentligt eje:

- 2) kulturgenstande, som har en værdi på 100.000 kr. eller derover, og som er ældre end 100 år.

Stk. 4. Stiller kulturværdiudvalget, jfr. § 5, forslag herom, kan ministeren for kulturelle anliggender, når særlige omstændigheder taler derfor, beslutte, at loven anvendes på en kulturgenstand, der ikke er omfattet af loven.

§ 5. *stk. 2.* Ministeren for kulturelle anliggender kan fastsætte regler om kulturværdiudvalgets virksomhed.

§ 6. En ansøgning om udførselstilladelse skal indeholde en udførlig beskrivelse af genstanden og dens oprindelse samt ledsages af en værdiansættelse og af et fotografi af genstanden i 2 eksemplarer. Det sidstnævnte gælder dog ikke, hvis ansøgningen vedrører bøger, arkivalier og lignende. Genstanden skal efter anmodning kunne besigtiges.

Stk. 2. Såfremt afgørelsen ikke er meddelt senest

1. I § 2, *stk. 1, nr. 2*, ændres ”100.000 kr.” til: ”150.000 kr.”, og ”100 år” ændres til: ”50 år”.

2. I § 2, *stk. 4*, ændres ”ministeren for kulturelle anliggender” til: ”kulturministeren”.

3. § 5, *stk. 2*, affattes således:

”Kulturministeren kan fastsætte regler om kulturværdiudvalgets virksomhed, herunder fastlægge rettigheder og forpligtelser for auktionsholdere i forbindelse med udvalgets overvågning af de udbudte genstande i relation til denne lovs bestemmelser.”

4. I § 5 indsættes som *stk. 3*:

”Kulturministeren kan fastsætte regler om auktionsholderes informationsforpligtelse over for kunder, der køber kulturgenstande på auktion, med hensyn til regler for udførsel af kulturværdier.”

3 måneder efter modtagelsen af en ansøgning som nævnt i stk. 1, betragtes udførselstilladelse som givet. Kulturværdiudvalget udsteder en erklæring herom.

Stk. 3. Stk. 2 finder ikke anvendelse, hvis en anmodning om adgang til at besigtige genstanden ikke er imødekommet.

§ 7. Udførselstilladelse til kulturgenstande, der er omfattet af § 2, stk. 1, og 2, skal gives i følgende tilfælde:

- 1) Når ejeren godtgør, at genstanden er skabt uden for Danmark og indført hertil inden for de sidste 100 år.
- 2) Når ejeren godtgør, at genstanden ønskes udført som en del af ejerens indbo i forbindelse med hans varige bosættelse uden for Danmark.

§ 13. Med bøde straffes den, der overtræder § 3, stk. 1, eller § 4.

5. I § 6 indsættes som *stk. 4*:

”*Stk. 4.* Kulturværdiudvalget kan forlænge sagsbehandlingsfristen i stk. 2 i indtil 6 måneder, hvis særlige omstændigheder taler for det.”

6. I § 7, *stk. 1, nr. 1*, ændres ”100 år” til: ”50 år”.

7. I § 7 indsættes som *stk. 2*:

”Kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om udførsel i de tilfælde, der er nævnt i stk. 1.”

8. I § 13 indsættes som *stk. 2 - 4*:

”*Stk. 2.* Straffen kan stige til fængsel i indtil 1 år, såfremt overtrædelsen er begået med forsæt, og der i øvrigt foreligger særligt skærpende omstændigheder.

Stk. 3. Der kan pålægges selskaber mv. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens kapitel 5.

Stk. 4. Forældelsesfristen for strafansvaret er 5 år for overtrædelse af denne lov.”

§ 2

Loven træder i kraft 1. februar 2010.

Stk. 2. For ansøgninger om udførsel af kulturgenstande indkommet før 1. februar 2010 finder lov nr. 332 af 4. juni 1986 om sikring af kulturværdier i Danmark, som ændret ved lov nr. 473 af 7. juni 2001, anvendelse. For ansøgninger om udførsel af kulturgenstande indkommet den 1. februar 2010 eller senere finder reglerne i denne lov anvendelse.